

POVRATAK U PROSINAC

Tih si naspram mog srca koje buči;
pogledi ti u daljinu padaju,
kiši... i suze se padu nadaju.
Osmjesi sada paze; vjetar huči.

Vraćaš mi prosinac, gdje u tom parku
ostavih tvoje hladnoj smrti ruže;
umirem pitajući se već duže
mrziš li me što nam uništih bajku.

Zavoljeh te nenadano pri padu;
gutam ponos, a misli riječi gaze,
možda je postalo kasno za nadu.

Bljedunjavost mi rumeni obraze;
kao drugi biram sreću težu,
zaplićem se u paukovu mrežu...

Ines Orešković
II. gimnazije